

ΑΙΣΧΥΛΟΥ :

“ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ ”

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ (μόνος)

᾽Ω ἄγριε αἰθέρα κι' ᾧ γοργὲς φτερωτὲς αἴρες
πηγὲς τῶν ποταμῶν, τῶν θαλασσίων κυμάτων
ἀρύθμητο ἀνατορίχιασμα, κι' ὄλωνῶν μάννα,
ᾧ γῆ, καὶ σύ, πὸν ὄλα τὰ πάντα βλέπεις Ἕλιε,
δεῖτε μ' ἐγὼ Θεός, ἀπ' τοὺς θεοὺς τί πάσχω ;

τί τυράγνιες, τί παιδείες, κοιτάξετε
ὑποφέροντας χρόνους ἀτέλειωτους
θέλει ! ἐγὼ βασανίζομαι.

Γιὰ τέτοιο ὁ καινούργιος ὁ ἄρχοντας
τῶν θεῶν, γιὰ τὰ μένα σοφίστηγεν
ἀτιμώτατο δέσιμο :

Τωρινὲς συμφορὲς, τρισαλλοίμονο,
κι' ὄσες ἄλλες στεναζῶ, μοῦ μέλλονται
πότε, πὸν τάχα μὴν ἄκοη θὲ νάβρω ;

Κι' ὅμως τί λέγω ; ὄλα ἐγὼ ἀπὸ πρὶν τὰ ξέρω
ξάστερ' ὄσα ἔναι γιὰ νάρθοῦν οὐδὲ θὰ μ' εὔρη
καμμιά συμφορὰ ἀνέλπιστη, κι' ἔτσι τῆς μοῖρας
τὸ γραπτὸ, πρέπει πὸ ἐλαφρὰ καὶ νὰ ὑποφέρω
μὰ πὸν γνωρίζω πὸς κανεὶς μὲ τὴν ἀνάγκη
δὲν ἤμπορεῖ τὴ δύναμη νὰ πολεμήση.

Μὰ πάλι οὔτε νὰ κλείσω κι' οὔτε νὰ μὴν κλείσω
τὸ στόμα μου μωροῦ, γιατί, νὰ προσφέρω
στοὺς ἀνθρώπους τὰ δῶρα μου, ἐμπλεξα σὲ τοῦτες
ὁ δύστηνος τίς συμφορὲς, καὶ τὸ κλεμμένο
πλερώνω μὲς στὸ νάρθηκα τῆς φωτιᾶς σπέρμα,
πὸν κάθε τέχνης δάσκαλος γιὰ τοὺς ἀνθρώπους
ἔχει φανεῖ κι' ἡ πὸ μεγάλη τοὺς κυβέρινα.

Τέτοιο καὶ τὸ κοῖμα πὸν πληρώνω καρφωμένους
κάτω ἀπ' τὸν ξέσκεπο οὐρανό, σ' αὐτὸν τὸν βράχο.
(Ζωηρά) : ᾽Α, ᾽α :

Ποιὸς ἀχός, ποιά κρυφή μου ἦρθε δῶ μυσουδιά
Θεϊκιά τάχα ἢ ἀνθρώπινη, ἢ κί' ἀπ' τὲς δυὸ μαζύ ;
Σὰν ποιὸς σιὸ βράχο ἐδῶ σιὰ πέριονα τῆς ζωῆς
ἦρθε νὰ δῆ τὰ βάσανά μου ; ἢ τί νὰ θέλῃ ;
Με βλέπετε, τὸν ἄμοιρο Θεό, δεσμώτη,
τὸν ἐχθρὸ τοῦ Διὸς, πὸν σιὴν ἐχθροῖα
καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ὄλων ἔπεσα
σιὴν αὐτῆ τοῦ Διὸς ὅσοι μπαίνουνε,
ἀπ' ἀγάπη πολλῆ τῶν ἀνθρώπων.
Ῥιμένανε, ὠϊμέ :

Τί ναι τοῦτο πὸν τώρα κοντύτερα,
σὰν πουλιῶν ἀγροικῶ φτεροδόρνυο
νὰ σφυρίζη ἀλαφρά, περιτριγυρά,
ὅτι νάσαι πὸν φτάνει, τὸ τρέμω.

ΙΩΑΝ. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΔΑΜΩΝ Ο ΚΛΕΩΝΑΣ

Μιὰν κάποιαν αἴγλη, ἂν ἤθελες κί' ἐσὼ
σὰν τὸν Κορνοῦτο ν' ἀποχτήσης,
κ' εἰς τῶν προυχόντων νὰ συγράξης τὰς αὐλάς,
καὶ νὰ περνᾷς ζωὴ χωρὶς στερήσεις,

Τοῦ ἄρχοντος Ῥαρίστωνος στραβῆ
δὲν ἔπροπε ποτὲς νὰ πῆς τὴν γνώμην,
οὔτε καὶ πὸς ὁ Γλαύκων γήρασε,
ἢ κί' ὁ Φοιβίδης ἄσπρισε τὴν κόμην.

Οὔτε τῆς Γλανκοθέας ν' ἀρηθῆς
τὸν ἔρωτα, κί' ἄς ἦταν ἀπαισία
γραῦς, πλὴν τοῦ Ξενοκράτους σύζυγος,
καὶ μιὰ μικρὰ τῆς ἄξιζε θυσία.

Κί' ἀκόμα, ὦ τλήμων, ὄφειλες νὰ μὴν ξεχνᾷς
πὸς οἱ τρανοὶ δὲν δίνουεν ἐξηγήσεις,
κί' ὁ Λύκων τὴ γυναῖκα σου πὸς φίλησε
θὲ νάταν πιὸ καλά νὰ τ' ἀγνοήσης.

Ἔτσι τῆς πείρας μίλησε ὁ σοφὸς
σιὸ Δάμωνα τὸν Κλεωνά, κί' ἐκεῖνος
βαρειά τὸ ριζικὸ του καταράσθηκε,
πὸν δὲν γεννήθη θεατρῖνος.